

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Etia[m] ingrat[is] libe[n]ter seruia[n]t, præsertim infirmis in valetudinario.
C. XIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

gandis occuparent, sed anima & corporis munditiā fruatur.

CAPVT VNDECIMVM.

Non fingant morbum vel debilitatem ob declinandos labores.

88. **A**bsit vt aliquis fingat se ægrotare, vel debilem esse, quo hac falsa excusatione labores subterfugiat: Grauius plectentur ij, inquit S. Basilus, qui quas à Deo datas sibi corporis vires habent, malitiosè celant, & aduersum Antistes petulant impudenti se gerunt, & illius insis non obtemperant. Si enim magnam Antistiti atque intolerabile periculum creat, occultum tenuisse talentum doctrinæ, ac non vniuscuiq; ante imminem peccato frameam, indicasse sine dubio maius periculum incurrit is, qui datas sibi à Deo ad Communem reliquorum utilitatem, vires corporis, otiosas tenet, occultatq;. Nec tantùm in alterâ vitâ tales, vt ait S. Basilus, grauiter plectentur, sed quandoque etiam in hac vita Deus tales iustâ animaduersione castigat. Scribit Zacharias Bouerius in Annalibus PP. Capucinatorum, Quædam Genensis Prouincia fratrem Laicum, in Cella Conuentu, iussu à Superiore Domus, quædam Monasterij negotia in Oppido agere, se ex morbo claudem simulantem, Superioris præceptum elusisse, & ab illius se obedientiâ exemisse. Atqui non fallitur Deus, quam ille causam simulauerat, quâ se ab obedientiâ subtraheret, hanc, penâ illi claudicationis inflictiâ, confirmauit. Eadem enim die cum sartoriam forficem imprudenter gestaret, eâ è manibus delapsâ, recto mucrone in pedem ferit, cui tam profundè insigitur, vt eo percusso Fratrem perpetuò claudum reddiderit. Idem aliud exemplum recenset ibidem de quodam Laico, qui in Conuentu Rosicani, Consentina Prouincia, obcuria parentibus ortus, qui victum sibi quotidiano labore comparabat, cum primùm anno 1600. inter Capucinos locum sortitus est, eam paulatim sibi vite rationem constituit, quæ parum à nobilitate, atque otiosorum hominum statu abest: quotidianum enim laborem, ac domus ministeria fastidians, honorabiliora tantùm officia, qualia aut viros seculares ad Conuentum aduentantes iucundo sermone excipere, aut questuarium munus exercere; aut Concionatoribus comitem se adiungere, atque alia eiusmodi, amplectebatur. Quod si eum domus Superior ad vile ac laboriosum opus vocaret; protinus se imbecilem ac ineptum asserbat, mollioresq; sibi habitus, candidiora cingula, curiosusq; consueta sandalia semper vendicans, nobilem inter pauperes vitam ducere videbatur. Hoc pacto non paucis ab eo annis in Religione transactis, tandem Rosicani in morbum incidit, quo pragruatus cum ad extremam tandem vitæ lineam peruenisset, palam se iusto Dei iudicio ad Tartara condemnatum affirmat: damnationisq; causam reddens, eod quod, inquit, cum in saculo vilis, & rerum omnium egenus essem, in Religione Nobilitatem insiar, mollem & delictatam vitam egi. Hæc suprema illius verba fuerunt, qui Lancij Opusc. Tom. 2.

bus miser, atque inexpiatus vitam conclusit. At verò, ne id vel ex delirio, vel diabolicâ dumtaxat tentatione, ex ore prolapsum esse quis existimaret, secundo, vel tertio post ipsius obitum die, dum Frater Iuniperus ab Albitona Laicus, noctu in cella orat; en illi celle ostium à defuncto pulsatur. Cui Iuniperus, dum Fratrem putat, Deo gratias, de more responderet (quo ingrediendi facultas datur) at nemine ingrediente, cum iterum atque iterum celle ostium concuti audiret, mox Iuniperus ad ostium aduolat, neminemq; ad fores stantem offendens, Dormitorium vsque ad defuncti cellam percurrit, vnde illum abscisso capite, absque caputio erumpentem, ac præeuntem cernit: quem dum is manu apprehendere nititur, ille velut umbra ab Iuniperi oculis euanescit, tartareisq; se mergit in vmbis.

CAPVT DVODECIMVM.

Offerant se Superioribus ad quosuis labores.

Quin potius alacriter offerant operam suam Superiori ad quosuis labores promptè suscipiendos. Adiuuandus est Superior, ait B. Laurentius Iustinianus, quatenus superimpositum illi onus libentius ferat. Tunc autem adiuuatur, tunc ipsius participatur labor, tunc letus effectus, pondus non sentit, cum prompto obeditur affectu. Coacta namq; seruitia fastidioso suscipiuntur animo. Quæ verò alacri mente, placido vultu, & volenti exhibentur corde, laetificans præcipientem.

91. disc. & perfect. m. 6. con. cap. 7.

S. Antonius Patauinus, antequam esset promotus ad Ordines sacros, obtulit se Superiori suo potius ad obsequia perpetua Laicorum, præsertim culinaria, præferens illa statui Clericali; & non nisi coactus sacros Ordines suscepit, dicens se ineptum pro sacerdotio, & doctrinam exitiam, quâ erat imbutus, diu occultans, & ita latuisset tanquam literarum ignarus & rudis, nisi Spiritu S. impulsus eius Superior eum è culina euocatum, concionari in Refectorio coram PP. Dominicanis hospitibus iussisset. Quâ in concione ex obedientiâ præscripto habitâ, tunc primùm apparuit multiplex eruditio & doctrina pro sacerdotio apta, ab eo tam diu occultata.

CAPVT DECIMVMTER TIVM.

Etiam ingratis libenter seruiant, præsertim infirmis in valetudinario.

Libenter seruiant & necessaria ac consolatoria subministrant, etiam iis, qui non ostendunt se gratos, & æstimare obsequia eorum, præsertim si infirmis seruiant. Imitentur Ioannem Minorem Thebæum, discipulum Abbatis Ammonis, qui duodecim annis seni infirmanti fecit obsequium. Senex tamen cum vidisset eum laborantem, nūquam

92. Vit. PP. L. 7. c. 19. num. 2.

quam illi sermonem blandum aut placitum locutus est. Cum autem de hoc mundo transiret, sedentibus aliis senibus, tenuit manus eius, & dixit ei tertio: Salueris, salueris, salueris: & tradidit illum senibus, dicens: Ille non homo, sed Angelus est, qui tot annis mihi infirmanti seruiens, nec bonum sermonem audiens, fecit tantum obsequium cum magnâ patientiâ.

Talem ergo affectum concipiant charissimi nostri Fratres Laici ad seruiendum maximè iis, non qui gratos se exhibent ob sibi præstita obsequia, sed qui conuictis & iracundiæ asperitate loco gratitudinis seruitia sibi exhibita remunerabuntur. Imitentur etiam illam Religiosam feminam, quæ cum impetrasset à S. Anastasio Episcopo Alexandrino viduam pauperem, quam domi suæ foueret ei inseruiens, & videret mansuetam & humiliter grato animo seruitia impensa recipientem, eâ non contenta, petiit aliam ad exercitium quotidianum patientiæ. Quocirca, ut ait Abbas Piammon apud Cassianum, sanctus Episcopus, occultè præcepit ut ea illi quæ esset cunctis nequior traderetur, quæ scilicet vel iracundiâ, vel rixâ, vel violentiâ seu verbositate atque etiam vanitate cunctas, quibus hæc vitia dominarentur, excederet. Quam cum multo facilius inuentam sibi, gratiam domi habere coepisset, atque eadem ei diligentiam, quâ priori illi viduæ, vel etiam studiosius ministraret, hoc solum ab eâ pro tantis obsequiis recipiebat gratias, ut indigni iugiter afficeretur iniuriis, conuictis quoque ab eâ exprobrationibus, continuis vexaretur, obiciente ei, & maledicis obrectationibus increpante, eod quod se non ad refrigerium, sed potius ad cruciatum & contumeliam ab Episcopo poposcisset, magisq, se de re quæ ad laborem, quam de labore transtulisset ad requiem. Cum ergo astiditas iurgiorum eo usque prorumperet, ut ne ab iniectione quidem manuum prociæ mulier temperaret, illa autem humilioris obsequij ingeminaret officia, non furentem vincere renitendo, sed semetipsam humiliter subiuciendo, discebat, ut multimodis indignitatibus læsæ, obiurgantis insaniam humanitatis, mansuetudine delimitet. Quibus ad plenum exercitiis confirmata, perfectamq, virtutem desiderata patientiâ consecuta, ad memoratum Sacerdotem tam pro electionis eius iudicio, quam etiam pro beneficio exercitationis suæ, gratias velatur a perrexit, eod quod secundum desiderium suum, tandem ei magistram patientiæ dignissimam prouidisset, cuius iniuriis iugibus, ut quodam palæstra oleæ quotidie roborata, ad summam animi patientiam perueniret. Tandem, inquit, dedisti mihi quam repaulem. Nam prior illa suis me potius honorabat ac refrigerabat obsequiis. Et sanè, hoc est signum certissimum, quod aliquis seruiat aliis, purè propter Dei amorem, quando non seruit ob desiderium laudis & gratitudinis, nec à seruiendo desistit, quamuis videat ingratos eos quibus seruit, & tantò maiorem mercedem recipiet à Deo, quò minorem vel nullam gratitudinem viderit in iis quibus seruit. Et cum obsequia quæ impenduntur infirmis, sint valdè molesta, & nauream patientiæ, diligentia, & alacritas, in

seruiendo infirmis, est magni pretij apud Deum & Sanctos eius. Hinc in vitis Patrum, cum quidam iuuenis religiosus senem interrogasset, Oro te Patre, dic ex animi tui sententiâ, quid tibi videtur: Duo Fratres sunt, quorum alter in tugurio suo quietus perdurat, & ieiunium quandoque usque ad sextum diem producit, nec interim consuetos sibi labores quicquam remittit: Alter verò vnius rei satâgit, ut egrotus inseruiat, dic obsecro, cuius viuendi genus videtur Deo acceptius: Cui senex: Non opus hic, inquit, deliberatione multâ: Dico, si frater ille qui sex diebus protrahit ieiunium, suis ipse naribus sese suspendat, illi alteri qui egrotantibus ministras, pro merito, ne utiquam equalis esse poterit. Sanè si Christus Dominus in die iudicij in saluandis commendabit: Infirmitatem enim & visitasti me: multò magis remunerabitur eos, qui semper infirmis affluunt, & tantas molestias noctu diuque pro amore eius deorant, & iusta solatia ac obsequia egrotantibus deserunt. Extat huius rei præclara confirmatio in vita S. Dosithei, qui cum quinque annis officio infirmarij diligentissimè perfunctus esset, admirabiliter suos in seruiendo infirmis labores, in gloria cælesti compensatos accepit. Cum enim morti esset proximus, magnus illo seculo senex Barfanuphius, ei infirmo dixit: Vade in pace, fili, & te Sanctæ Trinitati presenta, nec non precare pro nobis. Fratres, audito senis dicto contristati atque indignari ceperunt: Quid fecit hie vtriusque verba audire mereretur à senè? Etenim non viderant eum viduam ieiunia peragentem, vel ante consuetas vigilas surgentem ac vigilantem, sed neque ad ipsas vigilas nisi post duos hymnos surgebat. Non viderant ipsum aliquod spirituale exercitium, seu mentalem exercitationem facientem, sed viderant eum dumtaxat, parum insulis capientem, quod reliquum fecerant egrotis (quibus ministrabat sanus dum esset) & si quæ piculorum capita, ipsi quoque reliquerant egroti, aut aliquid eiusmodi comedentem, dicebant carpentis, quasi delicatis cibis, non sine tamen Superioris licentiâ vesci solitus esset. Ita (inquit author vitæ eius) conturbabantur, ignorantes exercitationem & profundam atque indiscussam in omnibus rebus obedientiam illius, (cum magnâ charitate erga infirmos, quibus diligentissimè inseruiebat, coniunctam.) Quandoquidem nunquam vel semel propriam voluntatem expleuit. Et allatis variis exemplis mortificationis ei impostæ & confusionis à S. Dorotheo eius magistro, concludit sic: Ceterum, cum pro tam mirâ ac sanctâ obedientiâ & charitate erga infirmos, & simplicitate, repositam illi gloriam, palam facere vellet Deus, non multis post obitum B. Dosithei diebus, quidam hospes sanctus ac magnus senex, videre cupiebat Sanctos, qui in eo cenobio vitâ sancti erant. Rogauit itaque Deum, ut id quod petierat, manifestare illi dignaretur, & vidit velut in choro illos astantes omnes, inter quos omnes, etiam vidit & iuuenem quendam astantem, & ait: Quis nam erat obsecro, iuuenis ille, quæ inter ceteros Patres Sanctos astantem vidit? Cumq, forme illius signa, & chara-
ctere

Fr. spir.
c. 206.

Coll. 18.
cap. 14.

Eucharistia altare orans, in mentis excessu illi aurea quaedam scala, aureis gradibus distincta demonstrata fuit, quae cum à terris ad caelos pertingeret, qui per eam ascendebant, Angelos sibi obuios habebant, à quibus ad caeli gaudia ducebantur. Hanc verò fraterne charitatis scalam esse intellexit, quae tamen altero extremo terris inhaereat, vixit in terreno, atque egrotorum ministerio fundata, per eam tamen ascendentes, ad calum ducit.

1. r. tit. de
char. §. 25.

Sextum exemplum est his antiquius relatum in Vitis Parrum, de quodam Ministro fennis ulcerosi, cuius cum vulnus, saniem fatidam effundens, lauisset, & aquam illam, quae illud abluerat, ad potum suum reseruasset (admirando, non tamen imitando sine Superiorum approbatione, exemplo) nec à sene, etiam rogatus, vellet discedere, eiusque factorem toleraret, Deus hanc ministri charitatem, & sui victoriam commendatam esse volens, fatidam illam aquam & purulentam in purissimam conuertit, senemque illum inuisibili medicina sanauit.

102.
Pag. 849.
num. 25.

E contrario verò malè impensa obsequia ægrotis, seu è Deo punita sunt. Extat tomo Primo Annalium eorundem, exemplum de quodam Fratre Augustino à Maraldo Sacerdote, qui ègre infirmis officia prestabat, & cum obiisset, Fratri Paulo Ferrarienti Sacerdoti post mortem apparens, significauit, se id à Deo iusti supplicij tulisse, ut per mensam in Fratrum sepulchro inclusus, supremum illum putridorum corporum fetorem sustineret, eamque ob id à Deo illi penam inflictam fuisse, quod viuentium infirmorum scaphia ac matulas mundare exhorruisset.

103.
pag. ead.
num. 16.

Sed illud est horribilius, quod in Perusino Cœuentu contigit, in quo quidam Nosocomij praefectus, contempta charitatis lege, si qui interdum Superiores aut Guardiani, aut Desultores, aut amici ægrotarent, & ad Nosocomium accederent, iis omni cura diu nocturnè inuigilabat, ne quid eorum ministerio aut curationi deesset, ceteros verò gregarios Fratres ægrotantes, ex quibus nihil commodi aut honoris expectare poterat, tam iniquè charitatis lege excipiebat, ut nec necessaria illis administraret: quod fiebat, ut vndiq; ab ægrotis in eum querimonia erumperent, quibus tamen ed minus Superiores credebant, quod illum in sui ipsorum obsequiis diligentiores videntes, eo planè modo, & aliorum cura insistere existimabant. Cum verò diuinum tempus aduenit, quo exurgeret in Iudicium Deus, ægrotauit & ipse Nosocomij praefectus, ac morbo ingrauescente, iam ad extremum vita fermè accedebat, cum Guardianus Praefectum hortatur, ut peccata sanctissimè confessione eluat, spe ille confessionis Guardianum alebat, inducensque, quotidie quaerens, confessionem procrastinabat. At cum Guardianus certo vite periculo exposito, illum ad penitentiae Sacramentum compelleret, tandem respondet Praefectus: Quid me, Pater, ad peccatorum confessionem prouocasz, quae nihil mihi prodesse valeat: iam penitendi tempus est elapsum, sera nimis penitentia est, iam est de meà salute actum. Hec primùm Guardianus mentis delirio adscripsit; at cum ex animo verba illum proferre animaduertens, Praefectum multis verbis hortatur, ut in Diuina clementiam spem animum erigat, nullumq; tam graue animi malum esse persuadet, quod penitentia non curetur. Hic Praefectus: Noli, inquit, incassum eniti, iam Dei iudicio condemnatus sum, eò quod erga ægrotos, aequa charitatis officia non praestiterim. Cum enim Maioribus aut Superioribus omni diligentia ac studio, eo tantummodo consilio inseruirem, ut ab iis propria commoda ac fauores quærerem, cum in minores tam seuus & crudeliter fui, ut iis ne quidem necessaria ministrarem, quapropter in Tartara mergor. His dictis crudelem efflauit animam, tantusq; proterus ex eo fœtor effluuii cepit, ut plane cunctis intolerabilis esset, vixq; post octauum diem ab eo Conuentus liberari potuerit.

Sane apud veteres Religiosos mirà charitate subueniebatur infirmis. Hinc S. Hieronymus in suæ ætatis Monachis hoc commendat: Si quis cepisset ægrotare, transferretur ad exedram latiore, & tanto senum (nota Lector, etiam senes olim ad talia se demisisse obsequia) ministerio resouetur, ut nec delicias vrbiū, nec Matris quærat affectum. Ostendit hoc etiam argumento Deus, quam sint ei accepta obsequia, diligenter & cum magnà charitate infirmis exhibita: quia ut scribit S. Dorotheus, Fratrem quendam ei notum à turpissimo quodam lasciuia, & extrema concupiscentia spiritu acriter oppugnatum liberauit, quia cuidam Fratri dyssenteria morbo laboranti diligentissimè atque humanissimè seruibat. Et addit: Euagrius de magno quodam sene dixisse, quod quidam ex Fratribus cum vehementer noctu phantasmatibus quibusdam & spectris terriraretur, indicio illi ieiunio, & ut cuidam ægrotato Fratri ministraret, statim ab huiusmodi eum phantasmatibus & spectris mirabiliter liberasse.

Porro inter charitatis eximia argumenta, & summè Deo ac calitibus grata, sunt non tantum alimenta & fomenta necessaria suppeditata ægrotantibus, praesertim à Medicis & Superioribus praescripta, sed etiam pia solatia, quæ honestè concedi, & adferri queant, & non sint morbum vel dolores auctura. Ideo Deus ipse quandoque cum humanitas ea adhiberi non possent, per se ipsum, & suos Angelos, ea subministrare infirmis dignatus est, non ad necessitatem, sed ad meram recreationem, vel refrigerationem, vel solatium. Sic quibusdam sanctis pisciculos, & auiculas dum ægrotarent, submisit eo tempore, & in illis locis, in quibus tunc reperiri nullo modo, & pretio comparari poterant, quia naturali earum desiderio, miselli exhausti, tenebantur. Ut S. Thomæ Aquinatis, cui ægrotanti haleces extra tempus suppeditauit. S. Franciscus cum Fratri Bernardo (qui eius infirmam curam gerebat) dixisset, ob aliorum ciborum minime nauisam, nihil tam appetitum reuocaturum, quam suam uestrem aliquam auiculam; Repente praesentibus adfuit Angelus Dei in formà nobilis equitis, qui ad infirmum lectum accedens, volucrumq; optime preparatam apponens, dixit: Accipe serue Dei, quod tibi mittit Deus, statimq; disparuit.

Idem

Idem aliā vice alibi cūm ægotans, & cibos fastidians, dixisset, solum se sensisse appetitum squali piscis manducandi statim nuncius ministri Reatini Fr. Gerardi attulit tres huius speciei pisces magnos, & passillum pulpamenti gummatorem speciebus aromaticis conditi, quæ, aspera tunc hyeme, videbantur non aded inuentu facilis. Sic Deus prouidit infirmæ Catharinæ Ricciæ Dominicanæ, cūm pro cibo illius nullus omnino piscis inueniri posset. Cūm enim Coqua Monasterij aquam è puteo hausisset, piscem siculæ inhaerentem vnā cum aquā extractas. Sic noster P. Didacus de Zunicā in Peruciana Prouinciā mortuus, cūm in dōmo externi cuiusdam, ad quem ex itinere comes Prouincialis diuertere coactus esset, graui morbo correptus, iam deficiente naturā stomachi languore cibum ægri toleraret, rogatus, quid ipsius stomacho blandiretur, respondit: videri sibi cuniculi carnes iucundas fore. Cuniculos neque in illā Vrbe, neque omnino in eius finibus hospes ne venales quidem, neque importatos vnquam viderat: studio tamen languenti Patri obsequendi magis, quā spe vllā dōmo prodeuntis præstō fuit puer, cuniculum manu tenens, qui etiam vltro hominem de illo emendo compellauit. Admiratus hospes Diuinam prouidentiam, lætus quanti puer voluit, coemptum, gratum munusculum tulit ægotanti: paucis post diebus de ipsius stomachi languore sollicito, gratos sibi fore dixit certi generis pisciculos: tunc ipsum intra suas ades habuit officiosus hospes, qui id genus pisciculos venales tulerit; vt planè videatur Dei optimi Maximi bonitas ægroti cupiditatem anteuertisse: nam ij quoque pisciculi ex iis rebus sunt, quæ in iū oris rara sunt inuentu. Obiit Guamange anno 1593, extremo Aprilis mensis. Sic, vt scribit idem Bouerius tomo primo Annal. eam in Conuentu Penitentia, quæ Lucanæ vrbe est, Nouitius quidam deuotus ægotans, maximā cibi inappetitā laboraret, ab Elemosynario interrogatus, num cibi alacritas cupiditas animum eius pulsaret, respondit ille, lætis si copia esset, se aliquo appetitu teneri. Hyems erat, cūm vniuersa altā niue operata, difficilem ad rura, quæ longè à Conuentu aberant, viam præstabant. Quapropter cūm Quasuarium lacte eo tempore frui, difficillimum planè existimaret, secumq; animo quid ageret, volutaret, en ianua timidulum pulsatur, vas tantummodo lacte plenum, prope ianuam humi positum offendit. Cumq; ianuam egressus, quis lac attulisset, diligentius circumspiceret, nec vilius quidam vestigia in niue impressa esse animaduertit. Quamobrem celeste hic ministerium, ac suauem Dei prouidentiam, cui nihil est difficile, agnoscens, lac Nouitio propinas, qui eo hausto, haud secus quā si celesti pharmaco curatus fuisset, protinus conualuit. Subdit deinde auctor venerandus hæc verba: Vt hinc, inquit, discant, quantā cum suis, ac præsertim ægrotis, Deus benignitate agat, cunctis perspicuum sit, discantq; omnes atque ij præsertim, quibus ægrotorum cura commissa est, quā charitate ac diligentia infirmis ministrandum sit, cum his Deus è celo cibos prouideat, Angelosq; ad eorum ministerium mittat, neque enim alio-

rius quā Angelis ministerio, vas illud lactis ægroti allatum fuisse, vili dubium esse potest. Non desunt & in Societate talia exempla, tam, vt omitam alia, scribit Sacchinus in 2. p. hist. Societ. l. 1. nu. 94. 95. paternam Oliuerij Manaræi, tunc Collegij Lauretani Rectoris, charitatem, solliciti de ægrotorum non tantum curatione, sed iusto solatio, & refrigerio, misisse passillum fatinæ & saccari, & aliquot oua, ad honestam fæminam, vt in solamen ægrotantium, aliquid placentalium conficeret. Dum igitur fæmina illa cum filia & nepte laborarent, massam dum tractant, intra manus augeri, & se mirā succendi, pietate, ac dulcedine impleri senserunt. Inde numerum ingentem bellariorum consciunt, & postremo, dum maltram euertunt, collectura si quid farina resederit propè discum, in quo fuerat allata, denuò complent. Hanc & confectum opus in Collegium remittunt, nimirum magnum canistrum placentalium plenum, ac de farina nihil planè detractum: volente Domino famulos suos hoc miraculo consolari: quæ eo loco, copiosius describit Sacchinus.

CAPVT DECIMUMQUARTVM.

Non ægrè ferant, si aliis, præsertim debilibus, leuioribus imponantur labores.

Non ægrè ferant, si aliis præsertim debilibus, non imponantur tam graues & difficiles labores, vt ipsis. Nam, vt ait S. Basilius, Neque molestè ferre, neque indignari Fratres debent, quandoquocumq; iis qui imbecilliores sint, Antistes accommodata illorum viribus ministeria assignet, & indulgentius cum his agendum censeat, ita videlicet vsu postulante. Quinimo qui valentiores sunt, ij imbecillioribus indulgere, & hoc modo spiritualem complere charitatem debent. Siquidem animaduertimus in corpore, neque à manu discedere pedem, neque manum pedem ipsam ad transigendas partes suas conari traducere, neque vniuersam item manum, digito minimo suum onus imponere. Sed de membris vnumquodque delatam sibi sortitò à naturā vim exercere, & quæ imbecilliora sunt, sustentare. Hæc disciplina, si in spirituali Conuentu seruetur, nimirum illud declarabit, nos vere Christi corpus esse, & membra ex parte, nempe, qui aptam inter nos coniunctionem, & vacuam omni dissidio concordiam continentier seruemus. Cum autem, vt ait Apostolus, Multi vnum corpus sumus in Christo, singuli autem alter alterius membra; debemus non inuidere aliis leuioribus labores, sed, vt benè dixit S. Basilius, aliis, tanquam minimo digito, non desiderate gratiores, quā possit ferre Superiorum iudicio labores. Et ita inter Regulas S. Pachomio diuinitus per Angelum allatas præscribitur: Fortibus sortia mandari opera, imbecilla autem & leuia, iis qui se magis exercent, (in spiritualibus) & sunt imbecilliores.

105.
Coast.
mō.c. 39.
Ro. 12. 5.
cap. 1.
Pallad.
hist. Lausi.
cap. 38.

